

Delmore Schwartz

AKI MAGYAR SZERETETT VOLNA LENNI

Gyere, gondoljunk bele egy kislány sorsába, akinek vágyálma
Magyarnak lenni! Mikor a szüleivel új városrészbe költöztek,
s új iskolába, a városrész egyetlen katolikus iskolájába
írárták,
Ahol az összes többi gyerek magyar volt,

Nagyon szomorúnak és elveszettnek érezte magát az első nap, egyre
fokozottabban elveszettnek és elszigeteltnek a többiektől,
Mert az összes többi fiú és lány szánta őt és sajnálta,
mivelhogy nem volt
Magyar! Így hát szánták őt és sajnálták olyannyira, hogy szépséges
ajándékokkal halmozták őt el,
Képregényekkel, üveggolyókkal és külföldi pénzekkel, mentolos és
savanyú cukorkával, egy pisztollyal, s mindehhez odaadó
részvétükkel, szánakozásukkal és szeretetükkel,

Hogy még sokkal szomorúbb lett, mivelhogy láthatta, hogy a magyarok
mind milyen kedvesek és nagylelkűek, és ő nem

Magyar! Így hát egy bevándorló, egy idegen: az volt és az marad,
Örökké, bármi legyen, soha nem lehet belőle magyar!
Magyar! Így hát hazament az első nap, és vitte az ajándékait,
és elmondta a szüleinek, mennyire szeretne
Magyar lenni. Gyötrődött, haragudott,
Mevádolta őket, hogy kismizmizték és kijátszották, megnevette őket,
Úgyhogy még nagyobb haragra lobbant, kiabált, vádolt:

Miattatok vagyok idegen, egy szörnyeteg, egy oráng-utáng!
Miattatok vagyok (mondták a forró könnyek) egy oráng-utáng! és nem
Magyar! Rosszabb ez, mintha nem lenne biciklim, cipőm...

Lám e szegény kislány, aki olyan szenvedélyesen szeretett volna
Magyar lenni,

Hogy szenvedett és hogy tudta, milyen sors amerikainak lenni.
Mindegy, ha Ellis Island, Plymouth Rock,
Vagy ha a szív és agy valahány rejtekhelye –
Ez Amerika – akár a költészet és a remény,
Ez a hírnév, a játszma, és ezek sorsunkhoz a nevek.
Ezt kell megszenvednünk vagy ezt megünnepelnünk.

Kántor Péter fordítása